

Komentar Evanđelja: Isus, Psalmi i Hram

Evanđelje petka V. korizmenog
tjedna i komentar.

Evanđelje Iv 10, 31-42

U ono vrijeme: Židovi ponovno pograbiše kamenje da Isusa kamenuju. Isus im odgovori: »Mnoga vam dobra djela Očeva pokazah. Za koje me od tih djela kamenujete?« Odgovoriše mu Židovi: »Zbog dobra te djela ne kamenujemo, nego zbog hule: što ti — čovjek — sebe Bogom praviš.« Odgovori im Isus: »Nije li pisano u vašem Zakonu: Ja rekoh bogovi ste? Ako bogovima nazva one kojima je riječ Božja upravljena — a

Pismo se ne može dokinuti — kako onda vi onome kog Otac posveti i posla na svijet možete reci: 'Huliš!' — zbog toga što rekoh: 'Sin sam Božji! 'Ako ne činim djela Oca svoga, nemojte mi vjerovati. Ali ako činim, sve ako meni i ne vjerujete, djelima vjerujte pa uvidite i upoznajte da je Otac u meni i ja u Ocu.«

Nato ga ponovno nastojahu uhvatiti, ali im on izmaknu iz ruku. I ode ponovno na onu stranu Jordana — na mjesto gdje je prije Ivan krstio. I osta ondje. A mnogi dođoše k njemu i rekoše mu: »Ivan doduše ne učini nijednog znamenja, ali se sve obistinilo što je rekao o ovome.« Mnogi ondje povjerovalaše u njega.

Komentar

Današnje Evanđelje predstavlja nam Isusa u raspravi sa Židovima koji ga

optužuju za bogohuljenje, jer je rekao da je čovjekom postao Bog. Gospodin će iskoristiti ovu priliku da razjasni dvije istine o svojoj osobi: da je on „Sin Božji“ i da je on „pravi Hram“.

Da bi, dakle, odgovorio na optužbu, Isus koristi psalam 82. koji kaže: „Ja rekoh bogovi ste“ (r. 6). Ovim citatom Gospodin želi podvući da, ako je dopušteno neke ljude nazivati „sinovima Božjim“, jer su oni glasnici Božanske riječi, koliko li je to prikladnije za njega koji je sama Božja Riječ. Dakle, Isus se predstavlja kao istinski glasnik Riječi, istinski „Sin Božji“, onaj koga je „Otac posvetio i poslao na svijet“ (r. 36).

Ove posljednje Gospodinove riječi - "Otac je posvetio Sina" - pokazuju nam da je Isus ujedno i "pravi Hram". Da bismo to razumjeli, korisno je sjetiti se da smo na proslavi važnog židovskog praznika: "svetkovina

Posvete (Hrama) slavila se u to vrijeme u Jeruzalemu".

Ovim je blagdanom proslavljena pobjeda Makabeja nad sirijskim carstvom i ponovno posvećenje Hrama nakon njegova skrnavljenja tijekom duge tri godine (usp. 1 Mak 1,54; 2 Mak 6, 1-7). Za Židove je završetak skrnavljenja i ponovnog posvećenja Hrama bio izuzetno važan jer je Hram, ispravno govoreći, bio „sveto" mjesto gdje su ljudi dolazili u kontakt s Bogom i prinosili svoje „žrtve".

Isus nam otkriva da je on u stvarnosti istinski Hram (usp. 2,21), on sam je sada „sveto" mjesto na kojem je moguće slaviti klanjanje onako kako Bog želi, to jest ne žrtvovanjem životinja, ali s jedinom „žrtvom" koja je Bogu ugodna, predanjem cijelog našeg srca, u „duhu i istini" (4,24).

Stoga nas ovo čitanje poziva da razmotrimo ispunjenje Svetog pisma u Isusu iz Nazareta. Tom se prilikom Gospodin koristi psalmima da se obznani i sugerira kako je veliki kameni Hram zapravo bio impozantni simbol koji je govorio o njegovoj osobi i njegovoj misiji.

Sad kad se bliži Veliki tjedan, možemo se posebno potruditi pažljivo oslušivati kako velike priče, simboli i slike povijesti Izraela imaju svoje ispunjenje u Isusu, a posebno u njegovoj Muci, smrti i uskrsnuću.

Martín Luque // Miguel Bruna -
Unsplash